

Podmornica z generali je zajeta

Maša zadušnica
V petek ob 7:30 bo darovana
v cerkvi sv. Pavla maša za po-
kojnega John Fortuna iz 47.
ceste, v nedeljo ob desetih pa
pri sv. Vidu v isti namen.

National City Bank v Clevelandu praznuje danes 100-letnico obstoja. Na 17. maja 1845 je začela poslovati s 3 uslužbenci, danes jih ima skoro 500. Banka, ki je služila trem generacijam, je danes 35. največja med 13,000 v Zed. državah. Njen predsednik je Sidney B. Cingdon, predsednik izvršnega odbora pa L. B. Williams.

PIJE ČASOPISJE
London. — Angleško časopisje dolgi angleške oblasti, s prijatelji naciji in simpri je vse preveč lepo postozgled navaja časopisje nne zlobo tvornicarja Willi Messerschmitta, ki je izdeloval zboljši tip nemških bojnih l. Messerschmitt živi zdalondonu v največjem razkolu ima krasne čase na ravkpoplačevalcev.

V Greater Clevelandu so včeraj ljudje kupili vojnih bondov v vsoti \$14,514,000. Kvota za Cleveland v kampanji za vojno posojilo je \$101,279,000. Precej se bo tudi poznalo, če bo Slovenska dobrodelna komisija za prišla na dan. Glavni odbor je namreč sklenil, da kupi vojnih bondov v znesku \$500,000. Nakup bo šel v krepitev kampanji v slovenski naseljeni. Vsa čast!

na je bil njegov sin Gilbert osvobojen iz nemškega ujetništva po tretji armadi. V ujetništvu se je nahajal od prošlega decembra. Ely, Minn. — V Nemčiji je padel 28. marca Pfc. Stanley S. Grebenc, star 22 let in sin Franka Grebena. Pri vojakih je bil od marca 1943 in preko morja

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

(JAMES DEBEVEC, Editor)

6117 St. Clair Ave. Cleveland 2, Ohio.
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado na leto \$6.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.50.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$4.00.
Za Ameriko in Kanado, četrt leta \$2.00. Za Cleveland, po pošti, četrt leta \$2.25.
Za Cleveland in Euclid, po razpisalnih: Celotno leto \$6.50, pol leta \$3.50, četrt leta \$2.00.
Posamezna številka 3 cente

SUBSCRIPTION RATES:
United States and Canada, \$6.50 per year. Cleveland, by mail, \$7.50 per year.
U. S. and Canada, \$3.50 for 6 months. Cleveland, by mail, \$4.00 for 6 months.
U. S. and Canada, \$2.00 for 3 months. Cleveland, by mail, \$2.25 for 3 months.
Cleveland and Euclid by Carrier, \$6.50 per year; \$3.50 for 6 months, \$2.00 for 3 months.
Single copies 3 cts.

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

No. 114 Thurs., May 17, 1945

Trenutno so torej uspeli

Včeraj ste lahko čitali med novicami na prvi strani našega lista imena nove vlade v Sloveniji. Imena dokazujejo, da je vlada v Sloveniji popolnoma v komunističnih rokah, ker vsi "ministri" so komunisti ali vsaj sopotniki. Najhujši je seveda ministriški predsednik Boris Kidrič, o katerem je celo Lojze Adamič svoje čase javno priznal, da je komunist. Bil je tajnik komunistične partije v Sloveniji in tanik Osvobodilne fronte, kar je isto kot komunistična partija, ker vse gibanje Osvobodilne fronte je bilo v komunističnih rokah. Tako se je do pičice izpolnilo tisto, o čemer smo mi pisali ali napovedovali vsa ta leta, odkar so se pojavili partizani v stari domovini. Rekli smo, da cilj komunistov v domovini ni osvoboditev dežele, tisto so velikodušno prepustili komunisti zaveznikom, ampak vsidranje komunistične oblasti v deželi. Glede tega smo mnogo pisali, a mnogo so pisali tudi ameriški sopotniki, Mirko Kuhelj in drugi, ki so hoteli na vso sopo zatrjevati, da je to, kar mi pišemo samo navaden bav-bav. No, danes lahko vidimo, kakšen bav-bav je bilo naše pisanje. Danes je za Slovenijo postavljena vlada, v katerih ni niti enega ministra, ki bi ne bil komunist, ali vsaj sopotnik komunistov, kar je eno in isto.

Zakaj niso bili poklicani v vlado zastopniki drugih strank? Na to ni treba odgovora, kadar poznamo delovanje komunistov, ki ne puste poleg sebe nikogar drugega. Kot v Sloveniji so podobne vlade tudi v ostalih provincah v Jugoslaviji. A glavne vaje ima v rokah komunistični agent, ki je bil v ta namen poslan iz Moskve, Josip Brožević, ali kot se naziva — Tito. Torej tako je zdaj na celi črti izvršena sovjetizacija Jugoslavije, kot smo mi pisali da bo, odkar je imela po zaslugi Anglije in Amerike glavno besedo v naši stari domovini — Moskva.

Tako je z sovjetizacijo stare domovine izpolnjeno dvojje. Zgodilo se je tako, kot je naš časopis napovedoval, da se bo in Titovi ali partizanski priganjanci v Ameriki so dosegli svoj namen. Glavni faktorji v Ameriki, to je Lojze Adamič, Mirko Kuhelj, Etbin Kristan in nekaj drugih je dobro vedelo, kaj je njih cilj. Vprašanje pa je, koliko jih je bilo, ki so jim zvesto sledili, pa niso vedeli glavnega smotra svojih voditeljev — sovjetizacije stare domovine. Vemo namreč, da jih je bilo med tistimi privrženci SANSa in zagovorniki partizanov mnogo, ki niso verjeli, da je v Jugoslaviji Osvobodilna fronta krinka, pod katero so delali komunisti za oprijem naše stare domovine. Mnogo jih je bilo, ki so nam celo zamerili, ker svarimo pred partizani, češ, da to niso komunisti in da je njihov namen samo osvoboditev dežele nemškega jarma. Ali tisti naivni ljudje danes verjamejo, da smo imeli mi prav? Kaj bodo rekli zdaj tisti katoličani (kot trdijo, da so), ali tisti takozvani katoliški listi, ki so s tako vneto podpirali partizansko gibanje in odobravalji vse, kar so počeli partizani? Kaj bodo rekli danes oni, ki se trkajo na prsa, da so dobri Amerikanci, ki so proti vsaki komunistični diktaturi, pa so s svojim delovanjem, pisanjem in drugače pomagali komunistom do oblasti v stari domovini? In kaj bodo ti ljudje napravili zdaj, kot dobri Amerikanci — ali bodo še naprej podpirali komunistično vlado v stari domovini, ali ji bodo, kot "dobri Amerikanci" obrnili hrbet? Smo prav radovedni.

To zadnje je ali bo zelo važno v Ameriki. Amerika je, kot vsak ve, proti komunističnemu sistemu vlade, torej niso komunisti nič kaj dobro zapisani v tej deželi. Saj za časa WPA (žalostnega spomina) niti vladnega dela ni dobil, kdor je povedal, da je komunist. V ameriški armadi niti častnik ne more postati, kdor je izrazil komunist. To dovolj jasno kaže, kaj misli Amerika o komunizmu.

Vsak tudi ve, da vlada pazno zasleduje vsako komunistično gibanje v deželi. Pusti jim sicer svobodo, toda ni treba misliti, da vlada ne ve ime in naslov vsakega komuniste. In naj se primeri, da bo kdaj v tej deželi prišlo do česa hujšega kot pa samo propaganda, bodo tisti, ki so na "listi" tukaj v koncentraciji. Na to se lahko vsak komunist in tisti, ki ž njimi dela, zanese. In kot v vsaki deželi, je prav lahko verjetno, da bodo komunisti skušali tudi tukaj priti do moči. Na to je pa Amerika pripravljena. Ne bomo se najbrže motili, če povemo, da so neke prav dobro zapisani vsi tisti, ki so tukaj tako vneto podpirali komunistično gibanje v stari domovini. Izgovor, da niso vedeli namenov in ciljev komunistov doma, bo prazen, ker so bili dovolj svarjeni.

Izmed vseh slovenskih časopisov v Ameriki, najsi bo dnevnikov, tednikov (glasil) in revij, so bili samo trije, ki so držali ves čas linijo proti komunističnim mahinacijam v stari domovini. To so: Jugoslovanski Obzor v Milwaukee, Ave Maria v Lemontu in naš list. Vsi drugi si pa zdaj lahko zapišejo za klobuk, da so s svojim pisanjem pomagali spraviti stari domovino v roke komunistov. Ali zdaj kaj udobno sede na svojih lavorikah? Ali tiste urednike in dopisnike zdaj kaj boli srce, ko vidijo, kako lepo so nasledili na limanice komunistov? Ali so zdaj zadovoljni in imajo mirno vest, da so pomagali našo stari domovino, našo lepo Slovenijo, pripeljati v roke komunistov?

Zapisali smo na tem mestu nekajkrat, da bodo imeli nekateri nekoč rdeča ušesa. Ako si ne bodo zdaj potegnili klobuka globoko do ram, bo živo barvo na njih ušesih lahko zdaj vsak videl.

Zapisali smo tudi, da imajo zaenkrat stari domovino komunisti v rokah, ker imajo pač v rokah orožje in narod mora biti pokoren. Zapisali smo pa tudi, da se vsako nasilje unese in tudi rdeče nasilje v stari domovini se bo. Noben diktator ni dolgo na oblasti. Za to imamo dokaze na levo in desno.

BESEDA IZ NARODA

Partizani so kolaborirali z okupatorji

(Po poročilih Slovencev iz Rima)

Preteklo jesen je prišel iz Barja v Rim stotnik angleške armade, ki je zaposlen v obveščevalni službi za Jugoslavijo. Ker je bil svoj čas delj časa uslužben v Jugoslaviji, so ga nekateri Slovenci med begunci v Rimu poznali, on pa ne. Ti njegovi znanci so ga povabili na večerjo in prijateljskem razgovoru tudi politizirali.

Med drugim so ga Slovenci vprašali, če je Angliji znano, kako so komunistični partizani v Sloveniji in drugod po Jugoslaviji sistematično klali partizote, uničevali narod in se TAJNO VEZALI Z OKUPATORJEM.

Na to vprašanje je izjavil Anglež:

"Vse te in druge podobne informacije angleški krogi dobro poznajo. So tudi vse pretehtali, toda kljub temu so se odločili za Tita. Morda ne najmanj pod vplivom javnega mnenja na Angleškem. Javno mnenje tam je za Tita, ker se Angležem zdi, da bo ta preobrat prinesel hitrejši konec vojne. Anglija je že pet let v borbi in je zato v narodu močna želja, da bi bila vojna končana in vsaj delna demobilizacija izvedena. V demokratskih vladavinah je javno mnenje silna moč, čisto drugače kot na primer v Rusiji, kjer vladati z javnim mnenjem ni treba direktno računati. Javno mnenje na Angleškem je podleglo spretno vodeni propagandi. Toda kljub temu, da je Anglija uradno sprejela Tita, je pa trdno odločena, da bo zagotovila jugoslovanskim narodom možnost, da se po vojni svobodno izrazijo glede politične in socialne strukture svoje države."

Ne bomo se bavili na tem mestu z razglabljanjem, v koliko je imel oni Anglež prav glede motivov in namenov uradne Anglije, ko se je odločila za Tita. Zanima nas pa tu njegova izjava, da je angleškim krogom dobro znano, kako so se partizani vezali z okupatorjem in kolaborirali z njim, zakaj na drugi strani partizani ne morejo nakopiti na svoje politične nasprotnike dovolj očitkov, češ da so že tri leta ali delj očitni kolaboristi ali sodelavci in podporniki okupatorjev.

Naj v naslednjih vrsticah navedemo nekaj dejstev, ki so bila v mislih rimskih Slovencev in onega Angleža pri premenjenem razgovoru. Navedli bomo samo strogo dokazana in dognana dejstva, ki jih nihče ne more odstraniti s sveta, razen z nasilno odstranitvijo priči in dokumentov. Razume se, da partizani to tudi v resnici skušajo doseči. Lahko se zgodi, da se jim bo posrečilo, vendar vemo sedaj, da so v naslednjem navedena dejstva znana tudi v Londonu. Prej ali slej bodo prišla do svoje veljave, čeravno angleška oportunistična politika za enkrat noče računati z njimi. Saj je dotični Anglež med drugimi tudi tole dejal:

"Seveda se lahko po vojni položaj znatno spremeni..."

Partizansko komunistično vodstvo v Sloveniji (Kidrič, Baebler, Kardelj itd.) je po načrtu odpravilo iz Slovenije

750 jugoslovanskih oficirjev in podoficirjev. Okoli 15. marca 1942 so jim po javni pošti razposlali mobilizacijske pozive za partizanske obrede. Seveda so Lahi vso to pošto zasegli ter potem v času od 19. do 30. marca istega leta internirali vse naslovneke onih pism. Vseučiliški profesor dr. Kline, eden komunističnih privakov, je tedaj sedel v ljubljanskih sodnih zaporih. Ko je zvedel o internaciji onih častnikov, je ves navdušen vzkliznil:

"Zdaj smo komunisti že dobili giro. Posrečilo se nam je, da smo spravili nacionalce in kraljevaše pod ključ."

Začenši z Veliko nočjo leta 1942 so Lahi v masah internirali Slovence iz tedanje "Ljubljanske pokrajine." Skupno je bilo interniranih okoli 45.000, ali do 14% vsega prebivalstva. Pri teh internacijah so Lahom pomagali partizani. V Ljubljani so se te množične internacije vršile na ta način, da so Lahi vse moške od 16. leta naprej nagnali na dvorišča ljubljanskih vojašnic, kjer je potem posebna pregledovalna komisija določala, kdo naj se internira in kdo ne. In v teh pregledovalnih komisijah so živahno sodelovali zastopniki komunistične partije. Eden od teh je bil prosluli komunist Rozman, ki je dobil prave visok vojaški položaj pri partizanih. Rozman sam in njegovi tovariši, ki so bili z njim v komisijah, so bili oblečeni v laške vojaške uniforme. To se je vršilo v Ljubljani v mesecu aprilu in zopet juliju 1942.

Dalje je ugotovljeno, da je uradne zveze med fašistovsko vojsko in partizanskim vodstvom vzdrževal laški kraljevi divizijski general Cerutti v Novem mestu. To se je zgodilo po naročilu laškega armadnega poveljstva na Sušaku. Cerutti je imel z Baeblerjem, Kidričem in tovariši številne sestanke v okolici Novega mesta. Na teh sestankih so se določili pogoji medsebojnega nenapadanja in laške pomoči partizanom. Ti sestanki so se vršili spomladi 1943. So splošno znani in po mnogih pričah ugotovljeni. Generala Ceruttija so zaradi njegovega pokroviteljstva, ki ga je uradno izkazoval partizanom, novomeščani splošno nazivali "očeta komunistov." Komunisti sami so mu pa dali ime "naš tatek."

Laški vojaški orožniki (carabinieri reali), ki so imeli postojanke po vsej deželi in vršili vojaško obveščevalno službo, so vzdrževali stike s partizani in povsod skušali z njimi izvajati premirje ter jim na razne načine pomagati. Po ovadbah, ki so jih prejemale od partizanov, so predlagali višjim oblastem imena demo-

(Dale na 3 strani)

Druga dogodivščina gospoda Lojzeta

(Spet samo za odrasle)

Gospod Lojze si je torej dolgo razbijal glavo in premišljeval, kaj bi bilo treba narediti.

IZGUBLJENO!

Na tisoče izgubljenih rdečih točk v posodi za odpadke! Vselej, kada zavržete ostanke masčobe ali ostanke mesa, izgubite dragocene rdeče točke, ki vam bi jih dal mesar za porabljeno mast. Pričnite danes hraniti vso žlizo, vsako kapljico porabljene masti. Preskrbite si plačilo posebnih rdečih točk... in pomagajte svoji deželi ob istem času!

Globoko v dušo ga je zbadalo spoznanje, da njegovi prijatelji v Clevelandu in takih množicah berejo list Ameriško Domovino. Poprej je mislil, da je le kak tucaz takih, ki berejo ta lopovski list, pa še tisti samo zato, da njemu pošiljajo izrezke. Zdaj se mu je razodelo drugače. Mora jih biti na stotine, ki berejo Domovino. To je pa nevarna reč. Saj je celo "Proletarec" tam enkrat pisal, da je Ameriška Domovina postala strašno zapeljiva in nevarna vsem pravovernim Lojzetovim prijateljem...

In zdaj se je Lojze tem svojim prijateljem celo nekoliko zameril, ko jim je dal tako lepo pod nos zaradi pošiljanja izrezkov. Ali bodo zdaj nehali brati Domovino? Ni verjetno! In zdaj jo bodo brali samo radi sebe, nič več radi Lojzeta, ko ne smejo več pošiljati izrezkov... Kako velika, resna in neizpodbitna nevarnost!

Globoko potr se je gospod Lojze usedel in napisal novo, lepo in genljivo pismo v list Enakopravnost. Zadovoljen je odložil pero in pismo prebral. Naenkrat je postal nezadovoljen. Z odločno gesto je raztrgal pismo na drobne kosce in jih vrgel v koš. Zaradi tega ne moremo tistega slavnega pisma na tem mestu brati.

Nekoliko se je oddahnil, vzel pero in napisal drugo pismo za list Enakopravnost. Toda ko je bilo pismo napisano in prebrano, se je zgodilo z njim prav tako kot s prvim tisto nepričljivo jutro.

In natanko tako se je zgodilo še v tretje. In sedaj naj zgodovina zabeleži, da je bil gospod Lojze potem skrajno slabe volje in se je najmanj sedemkrat po vrsti popraskal za ušesi. Roka se mu je tresla od resnične in nepotvorjenega notranjega gneva.

Toda za vsako bolezen so zdravila, našlo se je zdravilo tudi za gnev in za vse neprijetne občutke gospoda Lojzeta. Preden je vedel, odkod mu je prišla sijajna misel, se je lopnil s pestjo po čelu, sedel, vzel pero in začel pisati novo, to pot privatno pismo, nič več namenjeno listu Enakopravnost. Pisal je takole:

"Dragi prijatelj umara ajnc, Cleveland: —

Res ne utegnem pisati dolgih pism. Na kratko Ti povem, da moraš iti na delo in nekaj narediti. Naredi to, kakor veš in znaš, da bodo moji prijateljski krogi in krožki v Clevelandu takoj prenehali s čitanjem Ameriške Domovine. Imel sem namreč te dni priliko dogoniti, da se bere ta strahotni list od strani mojih prijateljev tam v ogromnem številu. Skliči sejo ali sestanek ali shod v Narodnem domu in od vseh mojih prijateljev odločno zahtevaj: Ameriške Domovine nikoli več ne pogledamo!

Tako nekako naredi ali pa še kako drugače, samo da bo držalo. Jaz bi si te reči ne gnal tako zelo k srcu, toda saj se sam še gotovo spominjaš, kako

"Veš, Miha, čeprav moram priznati, da mi niso ravno hlače čerdaš plesale okrog kolen, ko je že stegoval medved svojo šapo po meni, kot bi mi hotel seči v roko ter me vprašati po zdravju in po družini, pa vseeno mi nekaj ni bilo prav. Kar nekam ne-

je pisal Proletarec. No in tudi drugače si človek lahko misli, koliko tak list naši stvari (in meni osebno, če že moram tudi to povedati) takorekoč škoduje. Klerikalcem seveda ne moremo braniti, da se vsak dan kopeljejo v gnojnici, ampak naši ljudje (vsaj moji prijatelji) naj bi vendar ostali čisti in do dna, pa tudi do vrha, in vdani naši stvari (in meni, če že moram tudi to povedati.)

Pojdi torej na delo in stori, kar Ti naročam. Meni pa poročaj, kako si stvar speljal. Pozdravljen.

Tvoj Lojze."

Gospod Lojze je prebral in bil skrajno zadovoljen z lepimi besedami tega pisma. Oddal ga je na pošto in od tistega hipa so minile vse njegove težave, bridkosti in telesne ter zvraven tega še duševne stiske. Bil je sposoben za delo in je res razvil naslednje tri dni izredno delavnost.

Bilo je četrty dan po tistem, ko je priložnost iz Clevelanda prijel odgovor od prijatelja umara ajnc. Z velikimi nadanji in neprodinim zaupanjem je pograbil gospod Lojze pismo, ga odprl in bral:

Dragi prijatelj Lojze: — Tudi jaz ne bom na široko pisal. Dam Ti samo vedeti, da zahtevaš od mene nekaj popolnoma nemogočega. Povem Ti, da sem prepričan, da do najnovejšega časa Tvoji prijatelji v Clevelandu (razen mene in še kakih... no, ne vem koliko...) niso brali lopovskega lista, čigar ime naj niti ne pride na papir v mojem pismu. Toda kaj jaz vem, zakaj Te je tisti dan zlomek obsedel, da si odposlal ono klobasarijo v Enakopravnost. Oprost, da nič ne olepšavam svojih misli. Saj Ti končno nič ne zamerim, zakaj vsak tu pa tam naredi bedarijo, no — in Ti nisi izvzet. Nikoli Ti nisem mislil tega v brk povedati, toda zdaj, ko zahtevaš od mene nekaj nemogočega, moram biti odkrit.

Vidiš, stvar je ta. Ko si tako strašansko zakričal v Enakopravnost — pa prav res za prazen nič! — je ves Tvoj prijateljski svet v Clevelandu pokonci. Vsi so postali do skrajnosti radovedni, kaj prav za prav piše Amer... pardon, hočem reči, kaj prav za prav piše tisti nebodigatreba clevelandski list. Morajo biti že resnično grozne reči, pravijo Tvoji prijatelji, ko je Lojze tako zakričal, kot bi mu nekdo stopil na vseh deset kurjih očes. Med nama rečeno, res je bilo čisto nepotrebno, da si tisto pismo poslal. Zdaj se trgajo za oni list celo ljudje, ki so prej komaj kdaj pomislili, da imamo v Clevelandu dva dnevnika. In zdaj naj še shod skličem (morda bi bil Ti sam glavni govornik na njem...), da bom še ostali svet opozoril na Tvoje srčne in kurjeočesne bolečine.

Ali si res čisto na glavah padel? Dovolj, da zaenkrat kar tu končam. Pozdrav. Tvoj prijatelj umara ajnc.

Gospod Lojze je omahnil, oblika ga je kurja polt in zapustila ga je zavest. Kako bo nadalje, bo morda še poročal podpisani

AMPAKSENEVEKDO.

rodno mi je bilo. Če sem kdaj, takrat sem bil potreben brega požirka Bonačeve sila. Pa kje jo boš vzel, ko so la nad menoj nebesa, pod menom pa medvedja pošast, ki je vidno zahtevala od mene le pogojno vdajo.

In tedaj je bilo, da mi je za tem, če bom še kdaj sedel Bonaču za mizo, ali bom pa frustek mrcini nemarni, kot bil na celum svetu samo Herber pripraven za taka telesna dela.

Tok tako, sem se mislil, se ne motim, to tudi na ves povedal, mene se ti hoče, noga. Ampak boš še nekako počakala, ker še ne poznaš blana in njegovih ukani. Čaka da ti nekoliko posvetim v mile oči, da me boš bolj videla.

Saj sem ti že povedal, sem otipal mehur s tobakom mi je dal v glavo tudi prejem misel. Zabasal sem si v usta mogočna čika, na vsako se po enega, da bi bila lahko rado še tako razvajenemu ali mlatiču. Začel sem in obdelovati in ko je mrcina grešna že stegnila šapo meni, sem se nekoliko sramno curek tobakove sline meč naravnost v desno oko. Pa sem v hipu še parkrat prejel čika, nameril in švrk — levo oko. Potem sem si levo oko za nameček namazal dobre stvari še v njegovem čunu ni bilo več časa. Kot čunal, tako se je tudi meč Tobak je namreč očividno strašno začemel v oči, da zgrabil z obema prednjima prama za glavo in si začel v ti oči. Pri tem je menda prda ga šapi držita na smrtni v tistem hipu je že omahnil njegovo ogromno telo je bilo lo doli po vejah proti naši materi zemlji.

Hotel sem zverin vsem nekoliko pomagati in sem jo spustil za nekaj vej na glo s krepko brco močnega nega škornja hitreje spravil tla, pa mrcine že nisem segel.

Adijo, pa zdrava ostani doma pozdravi, sem vpijal. Če se ti hoče še kaj takih reči za oči, kar lepo nazaj pravi imam se v zalogi.

"Kaj je pa medved rekel? Komaj spravili iz sebe koma, ki so se na ves glas zvali. Herberlanovi iznajdbi.

"Kaj bo rekel? Rjnil je drl, kot bi se mu boveje v krivica godila. Samo to slišal, kako je reko — je z vso močjo stopil v svojo belim kožuho na tla. Zastokal, kot debel vol, je zavali k potrebni namenu nekajkrat je še nekaj na v smreko, česar pa slišal, mel, potem se pa slišal, hlastalo in lomastelo po in robidah v širni svet. krat je zajaval ves mebrže hoteč svariti ves zarod, naj se ogiblje v skih lovecv, zlasti pa potem je pa vse utihnilo. Če bi imel kak oklesel stopil za njim, da bi pil, pa ker ni bilo nič pil, ga pri rokah, sem ostal in čakal nate. Dolga me ti rečem in kar tleto se zdelo, ko sem danes zdel slišal tvoj glas. Dobro izpeljal, kaj ne, Miha."

"Dobro si povedal, kako si jo pa izpeljal, prepirala. Ali naj se mrcino, morda je bova pred Miha, zdaj bo šlo za jem in nikamor drugam. hodila kot domov. Rad slišal sv. Jerneja sveto, bolj milega na svetu, da "No, bova šla pa dobro potegniti se teh par lovovke, da boš bolj pri potrebnosti. Ta slavni lov na jutra, mo zaključili pa jutri, res nimam časa. Ravno sadim fižol in moram biti Saj veste kako je, če je vse sam pri hiši.

(110)

M. Jacoby - R. Leigh:

POROČNIK INDIJSKE BRIGADE

ROMAN

Pogosto se je ustavljal in se zagledal v noč. Sredi te slovesne puščavske tišine mu je v ušesih še vedno zvenel klic za alarm: trije kratki trobljaji iz daljave.

Toda vse je bilo tiho. Noč je potekala docela mirno. Vickers je hodil tako okoli straž vse do polnoči. Včasih je legel na pesek, ki je bil še vedno topel od pripeke. Zleknil se je na ledja in strmел v zvezde na nebu.

Kaj je te trenutke mislil? Kadar je sam sebi zastavil to vprašanje, mu je prihajala na usta ena sama beseda: blodnje!

Kakšne blodnje? Ali je mislil na zmedene blodnje svojih čustev, v katerih se niti sam ni mogel več znajti?

Ali je mislil na lesketajoče se nebo, ki se je vilo nad njim s svojimi zvezdami kakor obok večnega molka?

Ni si mogel odgovoriti na to vprašanje. Kadar se je trudil, da ti zbral, da bi ujel svoje lastne misli, da bi jih uredil in usmeril ter jih spravil v smiselno skladnost, se mu je kljub naporu vse razblinjalo v meglovito zmedenost. Tisto zmedeno nekaj je sililo vanj, se vilo okoli njega, ga obdajalo od vseh strani... Naj si je prizadeval, da bi označil to stanje kakorkoli, vedno mu je na usta prihajala samo beseda: blodnje!

Zdaj pa zdaj je zaslišal zategli glas trobente... po dvakrat.

Zadnje uro bdenja je Geoffrey prebil stoje na peščenem holmu. Njegova nepremična postava se je odražala na nočnem nebu kakor kip na grobu padlega borca.

Na obzorju je bilo videti rahel, tenak svetel trak, ki se je vlekel nad črno težo daljnih gora.

Natančno ob dvanajstih je trobentač dal znamenje za na noge.

Cetril ure zatem je oddelek odrinil dalje.

Beg v Loharo.

Okrog osmih zjutraj so Vickersovi konjeniki dospeli v Chukoti.

Večika vrata v trdnjavo so bila odprta. Častna straža je stala v dvojni vrsti na dvorišču.

Med trobentanjem svojih trobentačev in z zastavo ob sebi je Vickers s svojim oddelkom jedzil v trdnjavo.

Skoraj po desettedenski odsotnosti se je Vickers spet vrnil v trdnjavo Chukoti.

Indijski vojaki, ki so stali v vrstah, so gledali mladega častnika, kakor gledajo otroci očeta, ko se po dolgem času vrne s poti k njim. Mladi major je užival zaupanje in ljubezen vse posadke, vsi so ga radi imeli.

Malo naprej je čakal polkovnik Campbell, novi poveljnik trdnjave, s še nekaj častniki. Tudi on se je radostno nasmehnil, ko je zagledal mladega častnika na konju, na novo imenovanega majorja Vickersa.

Vickers je prijel do poveljnika, pozdravil in mu poročal. Potem je razjahal in stopil k bodočemu tistu.

"Geoffrey, ne morem vam povedati, kako mi je ljubo, da ste se srečno vrnili in tako uspešno izpolnili svojo nalogo," je dejal Campbell in mu podal roko.

"Hvala vam. Tudi jaz sem vesel, da sem spet v tej trdnjavi, med svojimi ljudmi..."

in... vas..."

Kapitan Randall je prevzel poveljevanje in zapovedal razhod.

Ko sta Campbell in Vickers ostala sama, mu je polkovnik še enkrat stisnil roko.

"Dragi moj Geoffrey, pojdi te zdaj, da se malo uredite. Mislim, da se gospod major ne bo tak, kakršen je, ves zapršen, hotel pokazati pred zaročenko?"

Geoffrey se je nasmehal: "Kako je z Elizabeto?"

"Dobro, fant! Tudi ona je obveščena o vašem prihodu. Ko je davi zarana prišla vaša straža in povedala, da prihajate, sem ji takoj sporočil. Medtem pa sem sam imel toliko posla, da je nisem mogel iti iskat domov. Čudim se, da je zdaj ni tu."

Campbell je poklical vojaka in mu velel, naj pojde po Miss Campbellovo.

Potem se je spet obrnil k Vickersu:

"Malce pozno vstaja, pa najbrž se ni končala s toaletto. Vi se zdaj malo odpočijte, potem pa pridite v mojo uradno sobo. Tam se bova kaj pogovorila, medtem pa bo hčerka že prišla."

Geoffrey je odšel v svoje stanovanje, kamor je strežaj že odnesel njegovo prtljago. Hitro se je preoblekel in se podvzval v poveljnikov urad.

Pri Campbellu je našel tudi tistega vojaka, ki je šel po polkovnikovo hčerko.

Campbell je bil čmeren in očitno slabe volje.

"Zdajle mi sporočajo, da je Elizabeta danes zarana došla v Loharo s patrolo... na obisk k Warrentonovim..."

"Morda jo je Lady Warrentonova povabila..."

"Toda nič mi ni povedala!"

"Najbrž je sporočilo prišlo potem, ko ste že odšli v pisarno, in je bilo najbrž nujno vabilo..."

"Morda je Lady Warrentonova bolna?..."

"Zatrdno je kaj takega..."

je nevoljno zamrmral Campbell.

"Vendar bi mi bilo dekle moralo sporočiti, da odhaja, zlasti še, ker je vedela, da boste danes prišli vi..."

Na... zdaj je vseeno... Jutri bo spet tu."

Polkovnik si je z roko potegnil čez čelo, kakor da hoče odgnati skrbi, ki so ga mučile.

"A zdaj sedite in mi pripovedujte, kako vam je bilo na poti. Službeno poročilo bomo napisali pozneje. Zdaj hočem, da mi najprej vse poveste..."

Na...

Vojaški inženir poročnik Jack McFarlane, iz Hollywood, Calif., ki nam ga predstavlja gornja slika, je nadzoroval vrtna dela v solnem rudniku v Nemčiji, kjer so naši vojaki zasedli veliki plen — nemško blagajno v vrednosti \$100,000,000, katero so si bili skrili nacisti.

rednik, ki je vodil prednjo stražo, mi je dejal, da so vas Surostanci napadli?"

"Da, to je bila kočljiva zadeva."

"In res niste streljali vanje?"

"Ne, sire!"

"To je prav, saj veste za guvernerjevo zapoved, da se je treba izogniti vsakemu neljubemu dogodku."

"Vem, in verjemite mi, da je bilo preklemano težko držati se te zapovedi, zlasti še, ker so oni streljali v nas."

"Toda vi ste star vojak, Vickers, in veste, da je vedno najboljši, če človek posluša povelja svojih višjih."

"Vem, sire, toda ponavljam, da je bilo od vraga težko."

Campbell je odšel z Vickersom do male častniške okrepčevalnice, kjer sta popila kozarec whiskeya in se pogovarjala naprej.

Medtem, ko sta še sedela, jima je vojak sporočil, da se je vrnila patrola, ki je odšla ponoči na poizvedovanje do meje.

Trenutek za tem je na verando prišel mlad častnik, ki je imel roko v obvezi.

Polkovnik se je začudil:

"Kaj ste ranjeni?"

"Surostanci ljudje so streljali na nas!"

"Ali ste jim ogenj vrnili?"

"Nismo! Posrečilo se nam je umakniti se, kakor ste nam veleli."

"Ali je še kdo ranjen?"

"Eden od konjenikov je padel."

Za trenutek so obmolnili. Nato je spregovoril ranjeni častnik:

"Gospod komendant!"

"No?"

"Srečali smo trgovsko karavano. Ljudje iz nje so nam pravili, da se Surat pripravlja za napad na Chukoti."

"Lahko odidete!"

Častnik je pozdravil in odšel.

Campbell je vstal in dejal: "Stvar se zresnjuje!"

Elizabeta je že ob šestih zjutraj, takoj nato, ko ji je oče sporočil, da bo prišel Geoffrey, odpotovala v Loharo. Njena kočija se je pridružila oddelku vojakov, ki so šli tja.

(Dalje prihodnjič.)

— Država Colorado ima nad 300 gorskih vrhov, ki segajo v višino 10,000 čevljev.

SWEET MUSIC!

Guy Lombardo, band leader, likes the sizzling sound of the used cooking fat his wife pours into the salvage container. He knows that used cooking fat is needed to help replace the industrial fats and oils for nearly imported from the islands of the South Pacific.

Zbiranje obleke za v vojni prizadete. — Gornja slika nam predstavlja rusko družino, ki je po dolgih letih trpljenja in pomanjkanja dobila paket obleke od Ruske pomožne organizacije. Mala deklica pomirja suknjico, ki je sicer malo velika, a je topla in to največ šteje. Na tisoče in stotisoče družin širom Evrope bo prav tako veselih, ko bodo prejeli obleko, ki jo zbira United National Clothing kampanja za prizadete v Evropi.

Trgovina naprodaj

Proda se **GROČERIJSKA IN DELIKATESNA TRGOVINA**. Kdor ima veselje in se resno zanima za trgovino ter sigurno sedanost v teh časih, pa še boljše bodočnost, naj se zgleda za dogovor pri lastniku trgovine na

7403 ST. CLAIR AVE., CLEVELAND, O.
Telefon: HENDERSON 3500

1923

1945

Naznanilo in Zahvala

V globoki žalosti zatopljeni in potrtega srca naznanjamo vsem sordnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da je bilo na bojnem polju žrtvovano mlado življenje našega ljubljene sina in brata

Pvt. Raymond F. Medves

ki je nekje na Guadalcanalu v eksploziji dal svoje mlado življenje dne 29. januarja 1945 v najlepši mladeniški dobi star 21 let. Rojen je bil v Clevelandu dne 7. februarja 1923 in se je nahajal onstran morja čez 12 mesecev.

V njegov blag spomin je bila opravljena sveta maša v cerkvi sv. Vida dne 21. februarja 1945 z udeležbo vojaške straže.

Našo prisrčno zahvalo naj sprejmejo Monsignor Rt. Rev. B. J. Ponikvar za opravljeno slovesno sveto mašo in za ganljive cerkvene obrede. Enako tudi iskrena naša prisrčna zahvala Rev. Francis Baragi in Rev. Francis Gabrovšku za asistenco pri sveti maši.

Tem potom se želimo iskreno zahvaliti vsem, ki ste poslali ali izročili za svete maše, katere se bodo brale za mirni pokoj duše ljubljene sina in brata in sicer:

Mrs. Anna Ponikvar, Mrs. Mary Rigler, Mrs. Johana Hlad in hčere, Mr. in Mrs. Tilio Medves in družina, Mr. in Mrs. Charles Levec, Mr. in Mrs. Jack Branisel, Mr. in Mrs. Anton Novak, Mrs. Anna Milautz, Mr. in Mrs. Joseph Kotnik in Pfc. Edward, Mr. in Mrs. Rudolf Otoničar, Mr. in Mrs. F. Zobec in hči, Mr. in Mrs. Anton Bavec, Mrs. Mary Dolenc, Mrs. Mary Levstek, Mrs. Mary Prijatelj in družina, Mr. in Mrs. Louis Oblak, Mr. in Mrs. Frank Zeleznik, društvo Danica št. 11 SDZ, Mr. in Mrs. Joseph Franc, Mr. in Mrs. Angelo Cicigaj, Mr. John Petrich, Mr. in Mrs. Bertold Velikac, Mr. in Mrs. John Skrinar, Mr. in Mrs. Mike Bambich, Mrs. Jennie Speh, Mr. in Mrs. John Simončič, Mr. in Mrs. U. Lube.

Prav lepa hvala vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki ste se udeležili svete maše zadušnice v spomin pokojnemu, ravno tako vojakom iz Crile bolnišnice in American Legion za izkazano zadnjo čast pokojnemu s stražo pri sveti maši.

Lepo hvalo naj sprejme Miss Eleanore Karlinger, ki nam je preskrbela vojake, Mrs. Mrs. Mary Otoničar in Mrs. Mary Prudich, ki sta prihiteli nam na pomoč v teh najbolj žalostnih urah.

Prisrčna zahvala naj velja tudi vsem, ki so nam izrazili sožalje osebno ali pa s poslanimi sožaljnimi kartami ali pa pismi, kar nam je bilo v veliko tolažbo v teh žalostnih dnevih.

Ljubljani in nikdar pozabljeni sin in brat, daleč proč od nas si legel k preranem večnem počitku. Nam je težko pri srcu, ker ne moremo obiskati Tvoj grob. Solze žalosti nam zalivajo oči pri spominu na Te, ki si še tako mlad žrtvoval svoje življenje za ljubezen domovine. Tvoj drag spomin bo živel med nami, dokler nas združi ljubi Bog v kraju miru.

Žalujoči ostali:

JOHN in FRANCES MEDVES, starši;

PVT. JOHN, brat;

MARY PRUDICH, teta.

Cleveland, Ohio, 17. maja, 1945.